

A close-up portrait of a middle-aged man with dark, wavy hair, smiling slightly. He is wearing a dark, possibly black, jacket. The background is a soft, out-of-focus greyish-green.

Jan Paulas /

Vojtěch Kodet

Bůh své bitvy neprohrává

Katolický týdeník **dobron**
DRUHÉ, OPRAVENÉ VYDÁNÍ

Vojtěch Kodet

Bůh své bitvy neprohrává

Jan Paulas /

Vojtěch Kodet

Bůh své bitvy neprohrává

© Vydal Katolický týdeník v KatMedia, s.r.o., 2022

© Pavel Nebojsa – Doron, Uhřice, 2022

© Snímek na obálce a na str. 2 a 6 Vojtěch Vlk

Zdroje ostatních fotografií – archiv Vojtěcha Kodeta

ISBN – 978-80-86615-68-4 (KatMedia, s.r.o.)

ISBN – 978-80-7297-253-1 (Doron)

ÚVODEM

Když jsem byl osloven, jestli nechci udělat knižní rozhovor, netušil jsem, co to přinese mně samotnému. Dostal jsem tím příležitost vracet se víc než rok ke svému životu i životu svých blízkých a zamýšlet se nad tím, jaký to všechno mělo pro mě samotného význam.

Ve zmapování rodinné historie mi pomohly rozhovory s maminkou a sourozenci. Vlastně až tehdy jsem si uvědomil, kolik těžkostí potkalo v životě moje rodiče a prarodiče a s jakým vnitřním odhodláním se s nimi vyrovnávali. Z mého vlastního života se postupně vynořovaly také vzpomínky, které byly dávno zapomenuty. Na světlo ale vyšla i bolavá pochybení, která jsem vytěsnil. Z odstupu mnoha let jsem poznal, že jsem nadělal mnoho chyb, a těžko se mi k nim přiznávalo.

Práce na knize se mi stále více stávala katalyzátorem uvědomění a pochopení sebe sama, zjištěním, že můj život nebyl cestou od vítězství k vítězství. Musel jsem se postupně prokopat ke svému já, nezatíženému rolemi a funkcemi, očekáváním a pohledy druhých, přiznat svá selhání a postavit se k nim. Je mi dodnes líto, že jsem upřednostňoval práci a službu navenek před nejbližšími vztahy. Když jsem si po létech najednou připadal nepotřebný a nevyužitý, nebylo pro mě jednoduché to přijmout. A trvalo mi, než jsem v tom poznal cestu, kterou jsem měl projít.

Díky těmto rozhovorům jsem prožil něco jako roční duchovní cvičení. Nahlédl jsem relativitu všeho, co často tvořilo podstatnou součást mého života. Mnoho jsem v pohledu na sebe a svůj život musel přehodnotit. Domnívám se, že nyní jsem trochu víc sám sebou a vnitřně svobodnější. A o to bych se chtěl s vámi rozdělit.

P. Vojtěch Kodet O.Carm.

(1

**Jak je
dobré znát
svůj rod**

*Za to, co mám, v mnohém vděčím
těm, kdo tudy přede mnou
jezdívali sem a tam, čímž
připravili cestu mou.
Dnes jim dlužím o to více,
že jsou pryč a nevrátí se.*

Robert Frost: Nadobro konec
(ze sbírky Cesta, jíž jsem nešel)

**Nerodíme se do vzduchoprázdna, jsme součástí rodu
* Jak se prababička dvakrát spálila * Rodinný život na
venkově býval krutý * Dědovo ruské zajetí * Kodetovi
byli kostelníci * Štědrá žebračka Ad Astra * Nebezpečný
okultismus * Rodová zátěž není totéž co dědičný hřích**

Když jsme se připravovali na náš rozhovor, říkal jsi, že nejdřív musíme mluvit o tvých rodičích a předcích. Proč je to pro tebe důležité?

Podle mě je to zásadní. Myslím, že to, co prožili naši předkové, si nějak neseme v sobě i my. Nikdo z nás se nerodí do vzduchoprázdna, každý je součástí nějakého rodu. Z křesťanského hlediska je v tom Boží záměr s námi: narodili jsme se konkrétním rodičům a ti zase měli své rodiče, kteří prožívali jedinečným způsobem svůj čas. Vztahy, sociální, náboženské i ekonomické danosti – to všechno se vepisuje do života jednotlivců i celé rodiny. Rodíme se tedy do prostředí, které je už generacemi nějak ovlivněno a poznamenáno.

A když pochopím, co prožili moji předkové a jak se k různým situacím postavili, pomáhá mi to pochopit můj vlastní příběh. Každá rodina má své zvyky, životní hodnoty, na kterých stojí, má vlastní způsob, jak přistupuje k Bohu, jak spolu komunikuje i jaký má vztah ke společnosti. S tím souvisejí obdarování, která si přinášíme do života, zátěže i způsob, jak se s nimi vypořádáváme.

A umíš pojmenovat, jak a čím tě nasměrovala tvoje rodina?

Moje rodina byla tradičně věřící ve společenství katolické církve. O životě jsem tedy od malička uvažoval v tomto prostředí a v tradicích, které to s sebou neslo. Děda a po něm táta byli kostelníci a my jsme už jako děti ministrovali u oltáře, chodili v květnu na

májové pobožnosti a v postní době na křížové cesty. K tomu byly u nás živé i vánoční a velikonoční tradice.

V porovnání s ostatními rodinami byla ale ta naše na tehdejší dobu chudá, často také zkoušená – ať už těžkými životními okolnostmi, nemocemi nebo pronásledováním v době totality. Ale především to byla rodina, ve které se největší důraz kladl na vztahy a hodnoty podle Božího řádu.

Odkud pochází rod Kodetů? Víš, jak jste se dostali na Vysočinu?

O svých předcích toho poměrně dost vím, protože můj dědeček Josef sepsal v roce 1941 své vzpomínky a tatínek zase vedl rodinnou kroniku. Shodou okolností ji začal psát v roce mého narození, tedy 1956. Podle toho, co tatínek vypátral, tak se jeho děda, tedy můj praděda, narodil v polovině 19. století v Ládví, dnes je to část Prahy 8, a žil ve Všedobrovicích u Velkých Popovic. Vyučil se kameníkem a později byl lokajem na zámku Štíříně. To je také kousek za Prahou. Byl to urostlý muž a velký dobrák.

Po svatbě se svou ženou, mojí prababičkou Annou, bydleli v Řepčicích, pár kilometrů od Popovic. Měli čtyři děti, z nichž můj děda Josef byl nejmladší. Druhá nejstarší, Anna, zemřela už ve dvou letech. Když byl dědovi jeden a půl roku, jeho tatínek náhle zemřel na infarkt. Dědeček z toho neměl ještě moc rozum, ale vzpomínal, jak ho jednou hledali a nemohli najít, protože šel svého tatínka hledat na hřbitov. Mamince zůstala starost o tři děti. Byla to dobrá žena, až tak, že na svoje dobré srdce doplatila.

Jak to myslíš?

V době, kdy se prababička Anna jako vdova starala o své tři děti, pracoval v Řepčicích jistý pan Háva, vdovec, který o ni měl veliký zájem. Tvrdil, že má v Bělé u Horní Cerekve na Vysočině kovárnu

a tři malé děti. Ona ho nechtěla, a tak se pan Háva obrátil na pana faráře, aby ji přemluvil. Nakonec svolila, vzala si ho a přestěhovala se za ním. Tam teprve zjistila, že ji oklamal. Bydlel v najatém bytě, pracoval v obecní kovárně a těch malých dětí měl šest. Vedle péče o ně musela prababička ještě sloužit u sedláků, aby se nějak najedli. Do osmi týdnů po svatbě jí manžel vážně onemocněl a zemřel. Na prababičce zůstala starost o všech devět dětí. Na zásah starosty a pana vikáře z Veselé byly pak nevlastní děti dány na výchovu příbuzným zemřelého pana Hávy.

Tím ale její odysea neskončila. Asi za dva roky po manželově smrti nabídl prababičce sňatek pan Jelínek, koňský handlíř. Protože dřela bídu s nouzí, tak kvůli dětem ke sňatku svolila. Pan Jelínek sice vydělával dost peněz, ale na jídlo skoro nic nedával, děti bil a opíjel se. Po hádce se starostou se nakonec musel z vesnice odstěhovat. Asi rok a půl po svatbě zemřel i on a prababička zůstala opět sama. Přestěhovala se do Veselé u Horní Cerekve do místní pastoušky, které se říkalo Bouda. Tam žila a vychovávala své děti. Zemřela, když mému dědečkovi bylo dvacet let.

Tak to děda asi neměl jednoduché mládí.

Od dětství musel pracovat u sedláků a v lese. U jedné selky pásł husy a dobytek. S vděčností vzpomínal na tu hodnou paní, která mu dávala dosyta najíst.

Jak to bylo u nich doma s vírou?

On i jeho sourozenci byli od dětství vedeni k Bohu, chodili pravidelně do kostela. Ale nemyslím si, že jejich víra byla jen tradiční. Byli tak chudí, že mnohdy neměli co jíst, a v takových chvílích se vždy modlili, aby se jich Bůh zastal – a často také zakoušeli jeho péči. Když děda chodil do školy do Veselé, oblíbil si ho místní pan farář Hlavsa. Jednou se dědy zeptal, jestli by mu nechtěl ministrvat. On ale namítl, že nemá vhodné oblečení. Pan farář řekl své sestře, která mu dělala na faře hospodyni, aby klukovi pořídila

potřebné šaty a boty. To bylo dědovi devět let. Od té doby chodil ministrovat každý den až do svých čtrnácti. Od sestry pana faráře dostával jídlo, které ale nosíval domů mamince, aby se mohli najíst všichni.

Vzpomínám, jak děda Josef i jeho bratr Jan mívali doma pod křížem obrázek pana faráře Hlavsy, a když jsem se jako chlapec jednoho i druhého ptal, kdo to je, říkali mi, že to byl kněz, který je podporoval v životě i na studiích. Rádi na něho vzpomínali. Když jsem byl už starší, mohlo mi být tak deset, děda nám – mně a mým dvěma bratrům – říkal, že by někdo z nás mohl být knězem, nejlépe všichni, abychom pomáhali lidem jako ten jeho pan farář, protože v tom viděl poslání kněží. V té době jsem si pro sebe říkal, že moji bratři jsou schopnější a nadanější, tak si Pán jistě povolá je.

Je vlastně zvláštní, že to dědečka napadlo. Šedesátá léta nebyla dobou, kdy by bylo běžné posílat syna či vnuka do semináře.

Běžné to nebylo, ale v katolickém prostředí se o této možnosti vědělo. Už táta uvažoval, že půjde do semináře, ale vzhledem k rodinné situaci to neuskutečnil. Naše rodina považovala život z víry za něco normálního. A vzhledem k tomu, že jsme byli doma tři kluci, rodiče pochopitelně také napadlo, že by někdo z nás mohl jít v životě cestou kněžství.

Vraťme se ještě k dědečkovi. Jak se jim žilo v obecní pastoušce?

Nebylo to lehké. Dědova starší sestra Josefa začala chodit do služby do Horní Cerekve k jednomu panu staviteli. Z toho, co dostávala, pomáhala celé rodině. V Boudě ve Veselé si časem pořídili kozu a slepice. Mladší bratři museli po návratu ze školy pracovat – buď v lese, nebo na pastvě. Děda vzpomínal, že kvůli hospodářství práce přibýlo, ale byli rádi, že měli co jíst. Kozí mléko a vejčička také prodávali, aby si mohli koupit cukr a mouku.

Čím se pak tvůj děda živil?

Když v roce 1908 ve čtrnácti letech vychodil školu, vyučil se u místního obchodníka, pana Vojtěcha Mittase. Ten mu po čtyřech letech učení dal nejen vysvědčení o vyučení, ale také ponaučení, které si dědeček dokonce zapsal. Bylo pro něj asi hodně důležité. Byl to citlivý člověk a vzhledem k tomu, že nepoznal svého vlastního tátu, bral to jistě jako takové otcovské požehnání do života. Dnes sice zní trochu archaicky, ale obsahem je nestárnoucí: „Především nezapomínejte na Boha a na povinnosti, jež k Němu, k sobě samému a k jiným zachovati máte. Každé vaše počínání dělejte s myšlenkou na Něho, v protivenství hledejte útěchu a uspokojení jen v myšlence na Něho a ve vědomí přísné vykonané povinnosti.“

Zasáhla nějak do jeho života válka?

První světová válka ho zastihla ve dvaceti letech a skončil na ruské frontě. Byl odveden k polnímu dělostřelectvu. Jeho maminka mu na cestu udělala křížek na čelo, dala mu růženec a řekla mu: „Chlapče, drž se Pána Boha, on tě neopustí.“ To byla její poslední slova, která od ní děda slyšel. Zemřela necelé tři měsíce po jeho narukování. Když se to dědeček dozvěděl, zhroutil se. Na pohřeb jí ale přijet nemohl.

Válka pro něj a jeho mírnou povahu byla něčím šíleným. Na frontě viděl zblízka umírat několik svých kamarádů a sám mnohokrát unikl smrti jen o vlasek. Za rok po nástupu na frontu byl v bitvě u Michajlova zajat a ocitl se na dvoře Michala Petroviče Korotkova v Donbaské gubernii. Tam žil s dalšími zajatými Čechy. Pracoval na poli, pak na statku a nakonec ho pan Korotkov jmenoval správcem. Na tom statku strávil dlouhých osm let, do roku 1923.

Zažil tam tedy i nástup bolševiků k moci.

Když v roce 1917 vypukla v Rusku revoluce, nastal i tady hlad – k jídlu mívali jen brambory nebo prosnou kaši. Přes statek se

každou chvíli přehnal horda vojáků a sebrali, co mohli. Při změně režimu, během šarvátek mezi rudými a bílými, měl být děda třikrát popraven jako zrádce. Jednou prý stál už na popravišti, když v tu chvíli přijeli ti druzí, kteří ho zase osvobodili. Vzpomínám, jak nám to jako klukům líčil, že vyvázl jen s pomocí Boží. Myslím, že tehdy se jeho vztah s Bohem ještě prohloubil.

Vyprávěl nám to v době, kdy už si nepamatoval, co měl včera k obědu, ale co prožil v Rusku, to nám líčil do detailů. Byl naším hrdinou. Na statku se naučil všechny možné práce, a tak nás kluky učil pracovat se dřevem, plést sítě a opravit, co je potřeba. Byl opravdu šikovný na všechno.

Zůstal ale v Rusku i dlouho po válce. Jak se vlastně dostal domů?

To je delší historie. Když se ve dvacátých letech vraceli zajatci z války, děda v Rusku vždy vážně onemocněl. Prodělal tam tyfus, zápal mozkových blan i malárii. Jeho přátelé, kteří se vrátili domů, ale vyhledali jeho bratra Jana a ujistili ho, že děda žije. Jan se tedy obrátil na ruský konzulát v Praze, kde požádal o pomoc při repatriaci svého bratra. Během šesti týdnů ale přišlo oznámení, že Josef zemřel, a dědovi dokonce vytiskli parte. Jan tomu však nevěřil a modlil se k Bohu o pomoc. A ta opravdu přišla.

Jedné noci, kdy nemohl spát, vzpomínal na bratra a modlil se růženec, se před ním náhle objevila paní v dlouhých bílých šatech a řekla mu: „Učiň veřejně slib, že postavíš kříž ke slávě Boží, až se ti bratr vrátí – a stane se tak.“ Poté mu zmizela z očí. Té noci už nespál, jen přemýšlel, zda to nebyla Panna Maria, ale sám to nikdy neřekl. Byla to prostě paní v bílých šatech. Když se později osobně setkal s Mons. Janem Šrámkem, lidoveckým předsedou, celou příhodu mu vypravoval. Doktor Šrámek mu doporučil, aby tento slib veřejně učinil. To prastrýc také udělal – na členské schůzi Všeodborového sdružení křesťanského dělnictva v Kato-

lickém domě v Malém Beranově. Tam totiž tou dobou už bydlel se svou ženou v nájmu v domě čp. 25, kde jsem se o mnoho let později narodil já.

Pomohl ten slib?

Doktor Šrámek se mezitím obrátil o pomoc na ústředí Mezinárodního červeného kříže do Ženevy a současně jako ministr práce požádal o spolupráci i ministerstvo zahraničí. Zvláštní kurýr mého dědu v roce 1922 skutečně vypátral a on se mohl rok nato po devíti letech odloučení vrátit domů. Bratr mu tehdy poslal peníze, za které mu byl v Moskvě vyplacen plný pytel devalvovaných rublů – za ty si pak děda koupil šaty z pytloviny, v nichž přijel domů.

Po návratu strávil šest týdnů v karanténě. Bratr Jan mu musel zakoupit opravdové šaty, prádlo i boty. Tak děda Josef začínal svůj nový život, na dluh. A protože neměl kam jít, přechodně se ubytoval v Malém Beranově. V té době se také seznámil s Ludmilou Ehlovou, která bydlela v sousedním domě. A v roce 1925 spolu uzavřeli sňatek.

Tvoje babička se tedy jmenovala Ludmila.

Pocházela z osmi dětí, ale čtyři z nich zemřely jako batolata. Ludmila byla nejmladší, narodila se v roce 1901. V sedmnácti letech se šla učit švadlenou právě k bratrovi mého dědečka. Její tatínek byl vyučený řezník, který postupně pracoval v Příbrami, v Českých Budějovicích a také ve Vídni. Odtud se vrátil na Moravu a usadil se v Malém Beranově. Zasloužil se o vybudování zdejšího Katolického domu, který slouží kulturním akcím dodnes. Zemřel v roce 1914. Její maminka Anna po něm ještě nějaký čas vedla řeznictví, které po válce předala nejstaršímu synovi. Ten, stejně jako můj děda, musel v roce 1914 narukovat do války a tři roky také prožil v ruském zajetí. Babička Ludmila si svou maminku po svatbě vzala k sobě a dochovala ji ke smrti.

Jak se tvůj děda po návratu z Ruska uchytil?

Nejprve pracoval jako obchodní cestující. Na čas si pak pronajal místnost v Bítovčicích u Jihlavy, kde si zřídil krupařství. Společně s bratrem Janem pak v roce 1925 koupili na dluh dům, ve kterém dosud bydleli v nájmu a v němž naše rodina žije dodnes. Tam děda v přízemí otevřel obchod s koloniálním zbožím. Vedlo se jim velmi dobře až do hospodářské krize na začátku třicátých let. Dokonce si mohli pořídit mezi prvními v obci vlastní auto na nákup zboží.

A co se stalo s oním slibem postavit kříž za záchranu bratra?

V Malém Beranově chtěli zakoupit pozemek 2 x 2 metry k postavení kříže, ale nikdo z místních lidí jim pozemek pro tento účel nechtěl prodat. Pravděpodobně proto, že děda a jeho bratr nebyli starousedlíci, anebo nikdo z místních sedláků nechtěl přijít ani o sebemenší kousek svého pozemku. To k sedlácké povaze patří. A tak se nakonec rozhodli, že do kamenné opěrné zdi svého domu vestaví kapličku, kterou zasvěť Božskému Srdci Páně. Kaplička byla posvěcena 19. srpna 1928 a byla to tehdy událost – svěcení se účastnilo několik tisíc lidí z celého okolí.

Tolik? Co je tam přivedlo?

Josef a Jan Kodetovi byli v té době v okolí už známé osobnosti. Kázání při příležitosti svěcení kapličky měl kaplan od Sv. Jakuba v Jihlavě, doktor Bohuslav Jarolímek, pozdější opat Strahovského kláštera. Sešlo se tedy nebývalé množství poutníků – procesí přišla ze všech okolních obcí i z Jihlavy. Když doktor Jarolímek viděl to množství lidí, prohlásil, že by to v Malém Beranově chtělo kostel. Od toho dne pak každý rok při výročí posvěcení bývala u kaple na polním oltáři sloužena mše svatá.

Nakonec ten kostel ale postavili...

V roce 1933 doktor Jarolímek na schůzi Katolických žen položil otázku, zda by chtěly mít v Beranově školku, školu, nebo kostel.

Ženy byly pro kostel, a tak byl ještě v témže roce ustaven spolek Kostelní jednota Božského Srdce Páně za účelem získání prostředků pro jeho stavbu. V roce 1937 byl posvěcen základní kámen a za dva roky byla stavba dokončena. A pak přišel ten slavnostní den, kdy byl 8. října 1939 nový kostel posvěcen toho času již strahovským opatem Jarolímekem.

Jak se tehdy sháněly peníze na stavbu?

Kostel byl postaven z haléřových milodarů. Prodávaly se natištěné lístky za dvacet haléřů na jednu cihlu. Naše rodina se starala o rozesílání prosebných dopisů i o celou stavbu. Opat Jarolímek pak napsal do jednoho článku o mém dědovi, že „svou houževnatostí a obětavostí nový kostel vybudoval“.

Z haléřových milodarů celý kostel?

Je pravda, že po dokončení stavby chyběly peníze na pořízení hlavního oltáře a soch Božského Srdce Páně, Panny Marie a sv. Josefa. V té době ale došel na jméno „pan Kodet“ dopis, ve kterém pisatelka žádala o schůzku s někým z Kostelní jednoty za účelem daru pro kostel. Podepsána byla jako „Ad Astra“, což přeloženo z latiny znamená „ke hvězdám“. Udala datum a místo setkání. Chtěla se sejít v Brně před hlavním nádražím. Podmínkou bylo, že zástupce spolku bude muž, v klopě kabátu bude mít bílý karafiát a v pravé ruce bílý kapesníček. Dědův bratr Jan se rozhodl, že tu komedii podstoupí, a vypravil se v daný den do Brna.

Nebрал to jako špatný vtíp?

To nevím, ale šel do toho. Před nádražím se k němu přihlásila paní v ošuntělém kabátě, zjevně žebračka. Jak později vyšlo najevo, jmenovala se Marie Smíšková, byla učitelkou, napsala plno básní a Duchovní profily brněnských kostelů. Žebrała po brněnských chrámech, rozdávala svaté obrázky a inkasovala za ně peníze. Ty

šetřila a poukazovala na různé účely. Jinak žila jako bezdomovec. Po setkání s prastrýcem pak skutečně darovala potřebné peníze na dokončení interiéru kostela, zhotovení hlavního oltáře, včetně sochy Božského Srdce Páně a soch Panny Marie a sv. Josefa dělníka na bocích kostela. Bylo to tehdy 47 000 Kč. Na tu dobu opravdu velké peníze.

Štědrá žebračka? To zní neuvěřitelně...

S tou paní měla ale později moje rodina nemalé starosti. Za nějakou dobu po setkání v Brně si zlomila nohu a napsala strýci Janovi, že se jí Kodetovi musí ujmout, protože peníze, co měla, dala na kostel a sama už nikoho nemá. Moje babička Ludmila se o ni starala dva měsíce, samozřejmě ze svého. Paní se u nás tak zalíbilo, že po vyléčení nechtěla odejít. Pro rodinu to bylo velmi náročné hlavně proto, že v domě s několika místnostmi bydlelo mnoho lidí a ona zabírala jeden pokoj sama pro sebe. Maminka vyprávěla, že v té době u nich bydlelo několik rodin, každá většinou jen v jednom pokoji. Babička byla totiž taková dobračka, že když někdo neměl kam hlavu složit, nechala ho tam na čas bydlet. Ale pak se do toho vložil můj tatínek, kterému tenkrát bylo asi třináct let, a společně se svým bratrancem vymysleli, jak této podivné paní pomoci z domu.

Jak se to klukům povedlo?

Můj děda měl promítačku na diapositivy a někde ve skříni našli diapositiv zobrazující prezidenta Masaryka na koni. V noci, když Ad Astra, jak jí říkali, spala, pootevřeli dveře jejího pokoje a na stěnu proti posteli promítli diapositiv s Masarykem. Záhrobním hlasem pak pronesli, že je to jeho duch a přišel ji varovat: Pokud se co nejrychleji nevrátí do Brna, čeká ji zde velké neštěstí. Vyděšená paní se hned ráno sbalila a beze slova vysvětlení odjela. Všichni se divili a až po čase se kluci přiznali, jak pomohli vyřešit tento zapeklý problém.

Rodinné kořeny tvého tatínka už známe. Z jakého rodu pocházela maminka?

Za svobodna se jmenovala Jana Kourková, byla dcerou krejčího a švadleny – a sama se také vyučila švadlenou. Můj děda František Kourek se narodil v rodině cestáře jako čtvrtý z jedenácti dětí. Pocházeli z Kozlova u Jihlavy. Moje babička Marie, rozená Friedlová, byla ze šesti dětí a pocházela z Bílého Kamene u Jihlavy. Společně pak bydleli ve Stonařově, což je necelých dvacet kilometrů od Malého Beranova.

Ve Stonařově měli také živnost, kterou jim ale komunisté v roce 1948 zrušili. Děda pak pracoval jako skladový dělník a vím, že měl velkou sílu. Od mamčině dětství jezdil ještě se svými bratry ke Dvorcům dobývat pařezy, kterými se pak celý rok topilo. Pokaždé si vzali dovolenou a vyrazili na několik dní. V ty dny spali pod stanem. Moje babička vždycky navařila, vzala děti a vozila jim do lesa jídlo. Děda zemřel v roce 1967 ve stáří padesáti sedmi let na infarkt.

Moje maminka měla ještě dvě mladší sestry – Marii, provdanou Právcová, která měla tři dcery, a pak nejmladší Jitku, provdanou Hartmanová, se dvěma dcerami a dvěma syny.

Kde vůbec maminka žila, než poznala tvého tatínka?

Maminka se narodila v Jihlavě a dětství prožila právě ve Stonařově. Na to místo ale nemá lehké vzpomínky. Děda s babičkou tam pracovali u jednoho krejčího německého původu. Ve Stonařově bydlelo tehdy hodně lidí německé národnosti. Když pak na jaře 1939 Němci překročili naše hranice, chování německých občanů Stonařova k Čechům se ze dne na den úplně změnilo.

Děda Kourek ještě večer před 15. březnem hrál s chlapy v hospodě karty jako vždycky a nic se nedělo. 15. března se ale němečtí kamarádi otočili o sto osmdesát stupňů a hned ráno začali dědovi kamením vytloukat okna u dílny. Proto se rozhodl,